

Η κυβέρνηση διέθεσε 16 εκατομμύρια ρούβλια για να βοηθήσει τα θύματα της σφαγής αυτής μεταξύ των ανθρώπων. Οι παροχές καταβάλλονταν από τους βιομήχανους, οι οποίοι όμως αρνήθηκαν να αποζημιώσουν εκείνους τους εργαζόμενους που πλήγηκαν περισσότερο απ' όλους. Οι εργαζόμενοι κήρυξαν απεργία που διήρκεσε δύο μήνες.

Παρά την μακρά αυτή απεργία, κατά την οποία οι αναρχικοί υποστήριξαν τους απεργούς κατά της εκμετάλλευσης της αστικής τάξης, η μεσαία τάξη των μετόχων επαναστάτησε. Στη συνέχεια, οι αναρχικοί κατηγόρησαν την διευθύντρια του εργοστασίου Dolukhanova (πρώην υποπρόξενο της Βρετανίας). Και τα δύο γεγονότα προκάλεσαν τη συμπάθεια προς τους αναρχικούς μεταξύ του προλεταριάτου και έτσι οι μέτοχοι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν.

Ωστόσο, κατέστη σαφές ότι η Dolukhanova συνδεόταν με το Αρμενικό εθνικιστικό κόμμα Dashnaktsutyun και, προφανώς, χρηματοδοτούσε τις δραστηριότητές του. Το κόμμα αποφάσισε να πάρει εκδίκηση για τον αγώνα των εργατών και σκότωσαν τον ηγέτη των αναρχικών, Sarkis Keleshyan (ο οποίος με το ψευδώνυμο Sevuni έγραψε το βιβλίο "Ο αγώνας

κατελήφθησαν αντάρτες. Η αγροτιά υποστήριξε επίσης το κίνημα των πόλεων. Επαναστάτες χωρικοί άρπαξαν τα κτήματα των ιδιοκτητών, μέσω των ομάδων "samoobrony sorzdavali", οι οποίες καθοδήγησαν τον ένοπλο αγώνα εναντίον των κυβερνητικών δυνάμεων του τσαρικού καθεστώτος. Όλη η Γεωργία κατελήφθη από τους αγρότες και κηρύχθηκε αυτοδιεύθυνση: οι εργαζόμενους πήραν την τύχη τους στα χέρια τους.

Οι αναρχικοί συμμετείχαν ενεργά στις διαδικασίες αυτές, ειδικά στο Kutaisi, όπου έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην οργάνωση της εξέγερσης και τη συγκρότηση δυνάμεων αυτοάμυνας του προλεταριάτου - τις "Κόκκινες Εκατονταρχίες".

Το τσαρικό καθεστώς έστειλε στην περιοχή στρατεύματα υπό τον στρατηγό Alikhanov (ο οποίος αργότερα εκτελέστηκε από τους επαναστάτες) αρχίζοντας την αντίδραση. Τελικά η εξέγερση ηττήθηκε και τα τσαρικά στρατεύματα συμπεριφέρθηκαν σαν "βαζιβουζούκοι" (τουρκικά στρατεύματα εφόδου) στη Μικρά Ασία κατά τη διάρκεια των σφαγών κατά των Αρμενίων. Έκαψαν ολόκληρα χωριά, βίασαν γυναίκες, λεηλάτησαν και εκτέλεσαν αντάρτες. Η

αντίδραση αυτή παρέλυσε προσωρινά από την αναρχική κομμουνιστική Γεωργία.

Εκείνη την εποχή η επιρροή του αναρχισμού άρχισε να αναπτύσσεται και να εξαπλώνεται στην Τιφλίδα, το Βατούμ και το Γκρόζνι (στα κοιτάσματα πετρελαίου). Στην ανατολική Γεωργία στο χωριό Gulgule, μερικοί αγρότες κάτω από την επιρροή της αναρχικής προπαγάνδας και κάποιοι μικροί ιδιοκτήτες αποφάσισαν να επιστρέψουν στην γη, κατέστρεψαν τις περιφράξεις και τα όρια που χώριζαν τα χωράφια και τα αμπέλια, κατέλυσαν τις Αρχές της υπαίθρου και κολεκτιβοποίησαν μπαρ και αρτοποιεία της πόλης, αποκτώντας τον αναγκαίο εξοπλισμό για συλλογική καλλιέργεια της γης.

Όμως, μεταξύ των μελών της κοινότητας και της αστικής τάξης της υπαίθρου, προέκυψε μια διαμάχη. Οι ιδιοκτήτες είχαν σκοτώσει ένα μέλος της “Κοινότητας”, και σε απάντηση με πρωτοβουλία της “Κοινότητας” άρχισε ένα συνολικό μπούκοτάζ εναντίον των κουλάκων. Η διαδικασία αυτή διήρκεσε περίπου εννέα μήνες μέχρι που η κυβέρνηση την κατέστρεψε. Οι οργανωτές φυλακίστηκαν, και τα σπίτια τους μετατράπηκαν σε στρατώνες Κοζάκων.

